

lem, „dupere af disse fine Folk.“ Det havde jeg aldrig tænkt mig Muligheden af, at det ærede Medlem vilde lade sig dupere af fine Folk. Det er første Gang, jeg har hørt en Socialdemokrat her i Folketinget sige, at han lader sig dupere af fine Navne. Jeg advarer det ærede Medlem mod i Fremtiden at lade sig dupere af fine Folk og fine Navne, thi det kommer man i Regelen tilkørt ved.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at naar Generalpostdirektøren hidtil har haft Sæde i dette Selskabs Bestyrelse, er det sket med tidligere Ministres Billigelse, og jeg tror, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, at det ærede Medlem ikke har Ret til at kaste Skygge paa hans Virksomhed indenfor det nævnte Selskab. En anden Sag er, hvorvidt det i Fremtiden kan forenes med Embedsmænds Stilling som Embedsmænd at have Sæde i forskellige Selskabers Bestyrelse. Det er et Spørgsmaal, der er under Overvejelse i Ministeriet.

Der er stillet forskellige andre Spørgsmaal til mig. Der er forespurgt, om jeg vilde være med til en Revision af den kommunale Skattelov. Hertil vil jeg svare, at jeg er endnu ikke bleven bekendt med alle de Erklæringer, der ere afkrævede de forskellige Myndigheder om dette Forhold. Jeg ved, at der fra forskellige Kommuner, baade By- og Landkommuner og Amtskommuner er indkommet Erklæringer, men saa vidt jeg kan se, hersker der megen Uenighed mellem Kommunalbestyrelsernes Medlemmer i de forskellige Kommuner om, hvad man skal gaa til ved en Revision af Loven. Der er endnu ikke til Ministeriet fremsendt nogen Erklæring fra de samvirkende Sogneraadforeninger, og først naar alle Erklæringer foreligge, skal jeg tage dette Spørgsmaal op til nærmere Overvejelse. Men jeg vil ikke afgive noget Løfte med Hensyn til det Tidspunkt, da det kan være muligt at tage den nævnte Lov op til Revision.

Der blev spurgt, om jeg vilde være villig til at optage en Revision af Ulykkesforsikringsloven af 1898. Hertil skal jeg svare, at Ministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, men da vi i Fjor vedtog en Lov om Landbrugs-Ulykkesforsikring, er der paalagt Arbejderforsikringsraadet et saa stort forøget Arbejde, at det i dette Øjeblik ikke er muligt at tage det nævnte Spørgsmaal op. Men komme vi i den nærmeste Fremtid til en Revision af Loven, vil jeg — for at svare paa en Henvendelse fra det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen) —

betragte det som meget magtpaaliggende, at det bliver gjort obligatorisk for Arbejdsgiverne at afgive deres Risiko til et Selskab, da ogsaa jeg har bragt i Erfaring, at der er enkelte Arbejdsgivere, som ikke overgive deres Risiko til et saadant, saa at det kan ende med en skønne Dag, naar der indtræffer en Ulykke, at vedkommende Arbejder ingen Erstatning kan faa. Han troede, han var forsikret, men Arbejdsgiveren er gaaet fallit eller er ude af Stand til at yde det, han skulde yde. Derfor mener jeg, at naar vi komme til en Revision af denne Sag, bør det gøres til en Pligt at forsikre Risikoen i et eller andet Selskab.

Det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) har spurgt mig, om jeg vilde medvirke til at tilvejebringe en Lov om Ligningskommissioner i Sognekommuner. Hertil vil jeg svare, at det er jeg ikke særlig stemt for, thi det forekommer mig, at det er og maa være i Fremtiden Sogneraadenes Pligt selv at skattesætte de enkelte Beboere, gøre sig klare over den økonomiske Stilling i vedkommende Sognekommune; Sogneraadene bør ikke skyde det Ansvar, den Pligt over paa andre. Det ærede Medlem fra Lyngby gav en noget løjerlig Motivering af sit Ønske i saa Henseende, idet han sagde, at naar den ny Kommunallov træder i Kraft, vil der blive valgt ind i de sognekommunale Raad adskillige mindre bemidlede Mænd eller Kvinder, som ikke have Tid til at tage sig af dette Forhold. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han kender jo nok et Valgsprog, som ogsaa jeg hylder: „Ingen Rettigheder uden Pligter.“ Vil man have Rettigheder, maa man ogsaa have de Pligter, som følge deraf. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om det da er hans Mening, at de Sogneraad, hvor Flertallet kom til at bestaa af mindre bemidlede Folk, skulde virke for at faa en Ligningskommission, bestaaende af velstillede Folk, til at foretage en Paaligning af Skatten i Sognekommunen. Det var da et højst aparte Forhold. Min Erfaring gaar ud paa — og jeg er gammelt Kommunalraadsmedlem —, at Sogneraadet er bedst i Stand til at foretage Skatteligningen, og skulde der indføres Ligningskommissioner, maatte det kun være i de allerstørste købstadlignende Sognekommuner, der findes her omkring København. Men det maa være Undtagelser; som Regel holder jeg paa, at Sogneraadene selv maa sætte Kommunerne Beboere i Skat. De komme derved i nøje Kendskab til Beboernes Skatteevne